

ÖverMorgondagarnas *DAGBOK*

26 oktober

Vi lämnade Smålandskavlen ca kl. 14.00 för färd mot ÅhusStrand och det beryktade Ålagillet. Stämningen var god och alla såg fram emot 2003 års höstöstresa. Erik Modig drog fram sitt specialtillverkade pokerbord och pengarna började rulla, (under starka protester från höst-öst-legendarer eftersom detta tydligen inte är tillåtet under en höstöstresa). Vi hann dock endast med en omgång Chicago.

Ålagillet bjöd på rökt ål, stekt ål, sill, fläsk, ägg, päregröd, och en liten, liten Åhus bitter. Till detta hörde dragspelsmusik och allsång. Efteråt fick alla varsin delikat ÅhusTopp.

Vi steg in i bussen igen och efter ca två timmars ytterligare bussfärd, och presentation i micken av Janne Dahlgren, närmade vi oss färjan som skulle ta oss mellan Trelleborg-Rostock. Vi var så trötta så de flesta gick och lade sig direkt i de tilldelade 4-bädds-hytterna.

27 oktober

Vi vaknade tidigt (5.45), då vi var framme i Tyskland. Det kan tilläggas att Sofia fick en chock när hon slog upp hyttporten och möttes av en långhårig och groggy Staffan Olsson.

Vi startade färden igen en timme före utsatt tid, den rök dock rätt snabbt iväg tillsammans med den lastbil som blockerade vägen mellan Rostock och Berlin. Vi har hört rykten om att Staffan här än en gång sågs irra omkring.

Vi kom till slut fram till TC för den första tävlingen som ägde rum på ett tyskt regemente precis utanför Berlin. Alla som någon gång sprungit i Danmark hade känt

igen sig då terrängen var väldigt lik förutom att det var mycket grönare, snårigare och att höjdkurvor saknades nästan helt. Efter dusch och lunch på regementet åkte vi in till Berlin för att guidas av Ulla Engelby.

Vid 16-tiden åkte vi mot Tjeckien och Brno. Gränspasseringen gick utan problem och vid 02-tiden var vi framme för att checka in på hotellet.

28 oktober

Vi steg upp vid 07:00 för att delta i den första sprinten på årets höstöstresa. Kartan vi sprang på har tidigare använts för en PWT-sprint. Det var en riktig upplevelse där många sprang bort sig när de inte kom in till åttonde kontrollen som satt inne i ett fort.

Efter sprinten var frukosten mycket välsmaklig. Efter frukosten drog vi vidare mot Slovakien och andra passet för dagen som bestod av en nio kilometer lång bana. Många ben började darra mellan två kontroller där tre stora attackhundar stod och skällde. Som tur är var hundarna mätta, annars hade det nog blivit ett tragiskt slut på denna höstöstresa.

Efter middagen på byns sportklubb var det dags för weinabend tillsammans med de lokala orienterarna. Efter dans, musik och en kort sightseeing åkte vi hem till hotellet.

29 oktober

Idag började vi med att åka buss till den Österrikiska gränsen som vi utan problem kom igenom. Vi åkte förbi ån "Pitten" och vidare upp mot bergen. Väl uppe blev vi mötta av den nyvalde PWT-presidenten.

Han hade från början lagt mycket fina banor men p.g.a. snö fick han ändra dem i sista stund. Vi brydde oss inte särskilt mycket, utan började ta oss an de fruktansvärda (för benen) men fina (för ögat), branta backarna.

Efter loppet for vi mot byn där vi skulle äta. Men innan dess skulle vi duscha på ett badhus. Allt var frid och fröjd tills det kom till vår kännedom att det var gemensam dusch för herrar och damer. Alla damer utom en blev väldigt skeptiska till att duscha. Denna en sa ”å va trevligt” och rusade in. Hon ”råkade” även tappa tvålen 5 gånger. Det slutade med att de damer som ville, kunde duscha i ett separat duschrum. Sen åt vi resans första pastarätt som var mycket uppskattad.

Vi passerade återigen en gräns utan problem, den här gången var det gränsen till Ungern. Framme i Ungern kom vi till ett väldigt fint hotell för att vara på höstöst. Jämt hotellet låg det en stor kulle, uppe på kullen låg en jättefin borg. Mat blev det på kvällen på en trevlig restaurang. Efterrätten var väldigt magnifik, pannkakor fyllda med mandelmassa och chokladsås.

30 oktober

Dagen började tidigt, frukost 07.00 och avfärd till tävling 08.00. Dagens första pass var en sprintorientering i väldigt fin och öppen terräng. Banorna var på 2 och 3 km. Loppet gick snabbt, sen bar det av till hotellet för en snabb lunch och därefter åkte vi direkt vidare till dagens andra pass, som skulle vara den svåraste terrängen i hela Ungern (EM-terräng 2002).

Efter det hade Peo ordnat med en överraskning – sim-OI i en stor sjö, som värmdes upp till ca 25 grader av jordens inre. Man fick en karta som tejpades fast på handleden. Det var sju kontroller som skulle besökas, dock var det endast ca 10 tappra som trotsade det kallare vattnet utanför ”inlägnaden” och tog alla.

Kvällsmåltiden var valfri, några besökte ”medeltidsmiddagen” med fingerätning och underhållning, medan andra gick ut på byn till bland annat en manlig strippklubb, som tydligen var väldigt välbesökt (!). Man somnade ovaggad denna kväll.

31 oktober

Vi checkade ut från hotell "Kapitany" 08:30 efter frukosten (gröt har de nog aldrig hört talas om i de här länderna), och till det enda passet denna dag. De flesta tog det lugnt med tanke på de stundande Spartacus Cup-tävlingarna. Det var lika fin terräng som under gårdagen, eftersom det var samma karta - branta backar och djupa dalar. Tävlingen bestod av 14 kontroller som fick tas i valfri ordning.

Sedan vidare färd mot Budapest och hotell "Garden" som låg på Buda-sidan. Där har resenärerna på tidigare höstöstresor tydligen bott innan under tidigare resor. Där inträffade vissa incidenter, rummen var väl inte i toppskick om man säger så. "Jöns" vägg rasade ihop när han stod i duschen, i alla fall delar av den. Sedan fick vi spränga toalettdörren där "Linkan" (Daniel Liljedahl) blev inlåst. Kvällen var fri från aktiviteter, så det blev fritt fram för egna äventyr.

1 november

Dagen började med frukost avfärd mot första tävlingen av "Öszi Spartacus Kupa 2003". Vägen fram till tävlingen var inte den största och finaste men det gick, allt går med Ingemar Carlunds resor. Framme vid tävlingen välkomnades vi av den andra bussen som kört i ett dygn hela vägen från Göteborg. Bland deltagarna en hel del från OK Linné. Tävlingen flöt på bra och flera av höstöstarna placerade sig på fina placeringar. Vädret var fint och efter tävlingen var de bara att gå runt och mysa, äta gulaschsoppa och njuta av tävlingen.

Efteråt bar det av på guidning i Budapest. Första bussen fick en guidetur på 3 timmar medan andra bussen tog budgetvarianten på 20 minuter. Kvällen var uppbokad för årets legendarmiddag. Alla nya ansökande legendarer blev invalda.

Glada och nöjda efter en väldigt trevlig tillställning var vi ett gäng som drog ut i Budapests heta nätter. Med OK Linné i spetsen hamnade vi vid det berömda stället "Citadellet", tyvärr var det stängt. Här nere är dagen "de dödas dag" och nästan alla ställen var stängda, utom på kyrkogården där det tydligen var fest, så det bar av tillbaka till hotellet. Natten slutade alltså lugnt.

2 november

Hej alla glada människor ifrån staden Novi-Sad

Regnet fanns i luften men vi begav oss ändå mot andra deltävlingen, det fanns två bussar att välja mellan att ta ut till TC. Framme begav man sig mot start, 2 km och 120 m stigning. Tungt, men det gick ganska fort idag till skillnad mot gårdagens 2,8 km ! När jag kom till starten var startklockan dessutom framflyttad 20 minuter. Hemskt tyckte alla som fick stå ute i regnet och frysa. Även idag blev det många fina placeringar av höstöstare.

Glada och nöjda begav vi oss mot Novi Sad. Bussresan blev helt vild. OK Linné stod som värdar i bakre delen av bussen. Tiden går ju fort när man har roligt och så även denna gången. I Novi Sad var allt lugnt och fint. Hotellet var godkänt med bra mat. Även om man kunde fått lite mer av den.

3 november

I morse fick vi sovmorgon. Efter en lugnt intagen frukost var det dags att sätta sig i bussarna för en kort färd till borgen som

skyddade Novi Sads folk mot Turkarna under 1690-talet. Efter en trevlig guidning var det dags för dagens första pass. TC:t var förlagt till en av SOS alla barnbyar. Segern på långa banan gick till Mats Troeng som vid prisceremonin fick 9 liter öl i 1,5-liters petflaskor ! Inte som hemma precis.

Efter tävlingen stannade bussen till så vi kunde hoppa av för en shoppingtur i innerstaden. Där såg vi bland annat en mycket skicklig spray-artist som gjorde tavlor som sålde som smör i solsken. Vi var så hungriga så vi köpte varsin pizza-slice med salami på. Efter det spenderade vi 45 minuter för att försöka stoppa en taxi. Vi fick en till slut och resan hem gick loss på 16 spänn för 4 personer.

4 november

Vid lunchtid var det dags för medeldistans (5,9 km) i underbar starkt kuperad bokskog. Segern gick till Jan Troeng på tiden 53 minuter. Efter målgång fick alla utom en viss glutenallergiker övergoda hamburgare. Priset till Jan var inte lika mäktigt som till brorsan, utan han fick nöja sig med ett par liter vin.

Dagens sista bussfärd gick mot Bosnien-Hercegovina och staden Bijeljina. Vi fick sitta vid gränsen i tre timmar eftersom de hade en enögd äldre man på posten att bokföra allas passuppgifter. Alla fick inte bo på samma hotell i Bijeljina eftersom sängplatserna var för få på huvudhotellet. Efter en god middag var det dags för sängen.

5 november

Efter frukosten gick vi till Bijeljinas största och kanske enda park där starten skulle ske av Bosnien-Hercegovinas första internationella orienteringstävling. Den genomfördes utan problem av arrangörerna. De tävlande höll däremot inte riktigt reda på reglerna. Ett staket som omringade parken ställde till

det för 97% av deltagarna, det är nämligen förbjudet att passera ett tvåstrekat staket enligt reglerna. Segern gick till Mats Troeng. Man förstod att det var stort för Bosnien-Hercegovinas befolkning då ett stort TV-team var på plats vid målet som låg på stadens idrottsplats.

Dagens bussresa tog oss till Zagreb, där kvällens måltid bestod av Mexikansk föda som framkallade enorma smärtor på natten för en av deltagarna.

6 november

Underliga kroatiska efterrätter och lång väg till pizzeria.

Idag drog vi upp i de Kroatiska bergen och en mycket intressant kortdistans (gemensam start och slingor). En av de bästa och roligaste tävlingarna. Emil Wingstedt tog hem segern men det var knappt före tvåan Pål Skogstjärn, som småstrulade vid någon kontroll. Juniorerna höll sig framme och lade "nästan" beslag på alla topptio-placeringar. Efteråt fick vi ett mycket efterlängtat pastamål och till efterrätt en del god saker.

Vi lät maten lägga sig medan vi drog vidare mot Sloveniens huvudstad, Ljubljana, och efter en del diskussioner kom vi fram till att Slovenien var ett land som var i klass med Sverige, eftersom de har bra nationslag i både fotboll och handboll.

Eftermiddagens träning bestod av grop-hålsliknande terräng (öppen tallskog med inslag av ljusgrönt). Här bomrades det rejält. Passets fotograf, "Linkan", kan intyga det.

Vi åkte till hotellet och gick ut för att hitta en pizzeria (Jakob, David, Erik och "Linkan"). Efter ett par timmars sökande fann vi till slut en pizzeria med gudomliga pizzor. Färdmedlet tillbaka till hotellet fick bli taxi. Dags för sängen.

7 november

Det var mycket stigning upp till Asiago i Italien. Här var det snö och kallt. Passet gick i granskog för första gången på länge och marken var väldigt fin med knappt en enda pinne som låg och skräpade. Här tog vi också ett gruppfoto som ni kan se under "bilder" i menyn. Efter passet bar det av till hotellet och en tre-rätters-middag med vin

8 november

Andra passet här i Asiago gick på förmiddagen. Det var en mycket rolig kortdistans i rolig terräng med mycket snö och mindre roliga minusgrader.

Efter passet åkte vi ner till betydligt varmare, dock regniga Venedig. Där sprang de som ville en sprint som uppvärmning inför den riktiga tävlingen som går av stapeln i morgon. Vi smakade också pizza, som jag ärligt talat inte tyckte var så mycket godare än hemma i Sverige. Därmed är det alltså konstaterat - Pizzaboden gör de godaste pizzorna i världen...

9 november

Idag var det dagen då den stora tävlingen i Venedig, som man hört talas om så mycket, skulle gå av stapeln. Vi tog tåget in till Venedig och följde med strömmen av orienterare till TC, via San Marco, som låg vid hamnen. Hur skulle vi hitta tillbaka igen ?

Efter omklädnad och en snabbkoll bland fotbollströjorna var det start. Det var verkligen speciellt att springa i Venedig. Smala och många gränder och mycket turister. Det var riktigt klurigt och det gällde att hänga med på kartan. Tumgreppet var att rekommendera ! Det märktes att orientering inte var så populärt av turister och lokalbefolkning, man fick sig en och annan smäll av gubbar och tanter som skrek åt en

när man plöjde fram. En del tryckte sig mot väggen med ett hårt grepp om sin handväska när man kom springande.

Venedig var verkligen tröttsamt för benen och efter 2 veckors kontinental terräng med fransbröd och te till varje frukost och så 8,5 km kullerstenslöpning, var i alla fall undertecknad mycket trött. Efter McDonald's började resan som skulle gå hem nonstop...

10 november

Efter en natt med endast tre timmars sömn kom vi med en 2 timmar tidigare färja än planerat från Rostock till Danmark 8.00 – 10.00 ca. Sedan åkte vi via Öresundsbron till Malmö för vidare färd med tåg till Kristianstad där Jakobs pappa hämtade upp oss, och lite mer än 24 timmar efter avresan från Venedig var vi åter hemma i Olofström efter en fantastisk resa...